

Naxos. Tessins dyrbara samling af stora mästares handteckningar är här förvarad.

Midtemot Målnings-Museum är *Kongl. Biblioteket* beläget. Dess bokskatter äro dyrbara, och tillväxa da: ligen, isynnerhet derigenom att af alla böcker, som tryckas i Sverige, exemplar måste dit inlemnas. Här visas äfven en stor foliant, som kallas Djefvulens bibel och är skrifven på pergament, beredt af trehundra äsnehudar. Denna codex är ett krigsbyte, som Svenskarne under tretioåriga kriget tagit i Prag.

Myntkabinettet och *Antiquitets-Arki- vet* innehålla rika samlingar, som för närvarande allt bättre ordnas. Riksantiquiteterna, hvaribland många af stort värde, såsom de silfverpokaler Gustaf II Adolf erhöll af Nürnbergs borgare, en mängd guld- ringar funna i jorden, samt åtskilliga kungliga klenodier.

Riks-Arki- vet, beläget i jordvåningen på norra sidan, förvarar en mängd viktiga handlingar, permebref, protokoller och an-

dra skrifter, som för Sveriges historia äro af största vikt.

Vi begifva oss nu till

STORKYRKAN. Dess facade, afskuren mot Slottsbacken, är uppförd i dålig stil af baron Hårleman. Det inre af denna vackra kyrka prydes af en ypperlig altartafla, men hvars svarta färg förminskar dess effekt i kyrkan. Den föreställer Christi födelse, lidande och uppståndelse, i ett arbete af guld, silfver, elfenben och ebenholtz. Den blef skänkt af riksrådet Adler Salvius 1654, och är förfärdigad i Augsburg. Den skall den tiden hafva kostat 80,000 riksdaler. Den förgyllda silfverljuskronan är skänkt af den sköna grefvinnan Ebba Brahe. Sit Görans bild, af Sten Sture den äldre skänkt, och förfördigad af en »belätsnidare» från Audorf 1489, äsytta att vara ett minnesmärke öfver Knut Posses seger, Wiborgska smällen. Olof den heliges sköld och sporrar hänga på en pelare nära altaret. Ehrenstrahls stora taflor, föreställande yttersta

domen och Christi nedtagande af korset, anses för hans mästerstycken. Bland grafvårdar är en nyligen af professor Byström förfärdigad marmorgrupp öfver Grosshandlaren Arfvedsson af högt konstvärde. Uppmärksamhet förtjena äfven de kungliga stolarna, uppförda efter Nikodemus Tessins ritning, och prunkande af rika förgyllningar. I Storkyrkan, i ett särskildt rum, har Stockholms Consistorium sina sessioner, och i ett annat förvaras Consistorii bibliotek, som innehåller många utmärkt dyrbara verk, tagna från Jesuiterna i Olmütz under tretioåriga kriget. Det nuvarande tornet fullbordades 1742.

BÖRSEN ligger bredvid Storkyrkan. Den är en praktfull byggnad, anlagd i nyare tider. Dess rymliga salar användas äfven af borgerskapet till festiviteter. I den stora börssalen hafva enskilda ordnar sina sammanträden. Svenska Akademien och andra lärda samfund fira der sina högtidsdagar. Virtuoser få äfven begagna den såsom koncertsal.

Framför Börsen ligger *Stortorget*, så blodigt ryktbart i Sveriges historia. Åtta serskilda gator och gränder löpa der tillsammans. I hörnhuset af Skomakaregatan sitter en kula inmurad. Traditionen berättar, att den blifvit skjuten, vid något tillfälle, från Brunkeberg. Vid husets nybyggnad har den blifvit bibehållen. Förbi detta hus leder gatan till Tyska kyrkogården, der

TYSKA eller S:t GERTRUDS KYRKA uppfördes och blef färdig 1642. Ett kapell hade stått der förut, och på dess kyrkogård hade köpmännen sina sammankomster, innan börsen byggdes. Tyska kyrkan utmärkes af ett spetsigt torn, hvars höjd utgör 111 alnar. Det innehåller ett klockspel, det enda i Sverige, med hvilket, enligt kunglig tillåtelse, spelas »både vid glada och sorgliga tillfällen.»

På ett litet torg, nära denna kyrka, ligger den så kallade *Tyska Brunnen*. Derinvid hafva Judarne sin synagoga. Från detta torg leder Skärjårdsgatan till Köp-

mangatan, och genom Bollhusgränden återkommer man till Slottsbacken. Den del af staden, hvares krokiga och trånga gator vi här följt, utgör den egentliga gamla staden, som inneslutes af Öster- och Vesterlånggatorna. Sjelfva byggnadssättet i de äldsta af dessa hus är Tyskt, så att t. ex. flera sällsamt prydda gafflar äro vända mot sjelfva Stortorget.

Midtemot slottet ligga det *Kungliga Nummerlotteriets hus*, *Finska kyrkan*, som är tornlös och till sitt yttre föga märkvärdig, *Öfverståthållare-huset* och *Skoporten* eller *Skomakare-embetets hus*. Öfverståthållarehuset är smakfullt uppfördt af Tessin. Dess inre gårdsrum förtjenar att beses, emedan det erbjuder ett sällsamt perspektiv.

Vid stranden af Slottsbacken är *Gustaf III:s staty* upprest. Den är gjuten i brons af kapten Appelqvist. Konstnären har framställt konungen efter mönstret af den Belvederiske Apollo. Han håller i högra handen en oliveqvist, fri-

dens symbol, och stöder sig med den venstra vid ett galleroder.

SKEPPSBRON, som här vidtager, har blifvit byggd utanför den gamla stadsmuren; som gick vid Österlånggatan. På den ena sidan ser man här skeppen lägga till så nära kajen, att de lossa och lasta öfver utsatta landgångar, der de ligga förtöjda. Ett våghus och ett kokhus äro byggda för de sjöfarandes bekvämlighet. Till höger ser man en rad af Stockholms rikaste hus. Bland dessa står *Packhuset* eller *Tullens hus*, der Tullverkets embets- och tjenstemän hafva sitt hufvudsäte. Deretter följer *Banken*, som egentligen består af tvenne hus, emellan hvilka en betäckt gång förenar de öfra våningarna. Sjelfva det egentliga bankohuset byggdes af staden, efter Tessins ritning. Utom de skatter, både i klingande mynt och sedlar äfvensom dokumenter, hvilka banken förvarar och förvaltar, innehåller dess hus, till säkerhet för dessa, en eldsläckningsapparat, som består i rör, ledda genom

alla våningar och satta i förbindelse med brunnen på Jerntorget, det torg som ligger framför bankens vestra facad.

Skeppsbron slutar vid Slagtarhuset, som hänger tillsammans med en qvarn. Här- under framgick den egentliga Söderström, och på pålar äro både slagtarhuset och qvarnen byggda. De skiljas genom en gränd från ett kvarter, som innehåller den såkallade Gröna Gången och Fiskargången, der marknaden för grönsaker och fisk hålles. Äfven denna byggnad är till en stor del ställd på pålar. Sjelfva vattendraget, som bildat ett par små holmar, är sålunda alldeles öfverbyggt. Bredvid sjelfva Söderström äro

SLUSSARNE anlagda. Redan under Johan III:s och Sigismunds tid anlades slussar i Söderström, som då varit bredare. Men de nuvarande slussarnes byggnad begyntes af den då åttietreårige Christoffer Polhem och hans son Gabriel på 1740-talet. Den gamle dog tvenne år innan arbetet hann fullbordas. Den store me-

kanikern hade användt mångfaldiga och sinnrika uppfinningar för vattnets uttappande, emedan grunden befanns mindre gynnande, och otaliga svårigheter sålunda mötte. Också hade sonen tvekat att åtaga sig arbetet, när kontraktet med den gamle uppgjordes. Efter 86 års förlopp hafva de nu erfordrat en ombyggnad. Tvenne vindbroar, *Röda* och *Blå Slussen*, leda öfver dess kanal. Den sednare är sist anlagd; men den förra lär vara försedd med en mekanik af Polhems snillrika uppfinning.

Vi hafva sålunda följt stadens östra sida. Om vi nu återvända på den vestra, finna vi lastageplatsen för Mälar-fartygen,

KORNHAMN och MUNKBRON. De höra till en trakt, som helt och hållet blifvit bildad utanför den gamla staden, hvilken åt denna sida begränsades af Vesterlånggatan. Husen omkring båda Nygatorna, och Munkbrögatan äro byggda på pålar. Dessa gator gå parallelt med Vesterlånggatan och Mälarstranden, samt äro

reguliera och vackra. Vid Lilla Nygatan ligger *Posthuset* och vid Munkbrogatan *Krigs-Collegii hus*. Stora Nygatan slutar vid

RIDDARHUSTORGET, som prydes af *Gustaf I:s staty*, ställd midtframför Riddarhuset. Denna staty modellerades af L'Archêvesque och göts af Meijer 1770. Bronsen skänktes af kronan, och dertill användes kanoner, som blifvit eröfrade af Carl XII.

Riddarhuset byggdes efter ritning af drottning Christinas byggmästare de la Vallée. Sjelfva riddarhussalen, der adelsståndet sammanträder vid riksdagarna, är på väggarna beklädd med familjernas målade vapen. Dess tak är måladt af Ehrenstrahl. I serskilda rum förvaras Riddarhusets handlingar och har ståndet sitt arkiv. Det yttre af denna byggnad är i en ganska egen stil, med statyer och andra prydnader på taket. Under taklisten rundtomkring hela huset står en inskription, som lyder sålunda: *Consilio atque*

sapientia claris majorum exemplis, animis et felicibus armis. Divino sine numine faustum est nihil. Prudentia murus sacer nec dicitur nec proditur. Per labores itur ad honores. Civium fortitudo præcipuum regni firmamentum. Dulce et decorum est pro patria mori. (Genom råd och vishet, förfäders lysande exempel, mod och lyckliga vapen. Utan den gudomliga försynen är intet lyckligt. Klokheten är en helig mur, som hvarken faller eller förrådes. Genom mödor går man till ära. Medborgares tapperhet är rikets förnämsta stöd. Det är ljust och ärofyllt att dö för fäderneslandet.)

Emellan riksdagarna har ofta Riddarhussalen blifvit upplåten till konserter, som äfven de kungliga stundom bivistat. Det märkligaste kungliga besök, som här blifvit aflagdt, skedde likväl 1789 under sjelfva riksdagen, då konung Gustaf III personligen infann sig bland den församlade adeln, pekande på Vasavapnet, uppsatt på dess vägg, såsom grund för sin

åberopade rättighet att själf uppträda och inverka på adelns öfverläggningar. Den på hans befallning trakterade pöbeln hade vid tillfället samlat sig utanför Riddarhuset, och dess sorl och skri hördes ditin. Det var då, som en adelsman genom det öppnade fönstret ropade ut: »Tyst, pack! Han talar själf.»

Rådhuset, en prydlig byggnad med 4 flyglar, ligger bredvid Riddarhuset, och tillhörde förut riksskattmästaren Gustaf Bonde, som afled 1677. Hans sons enka sålde det till staden, som bestämde det till Rådhus i stället för det fordna vid Stortorget, der Börsen uppbyggdes. Sonen grefve Gustaf Bonde d. y., som föddes der, skrifver om sig själf: »En bonde jag föddes i Stockholms rådsal.» Åtskilliga antiqviteter äro på Rådhuset förvarade. Dit höra stadens Svärd och Nycklar, äfvensom stadens stenar, hvilka den gamla lagen ålade såsom ett straff att bära omkring gatorna. Också den gamla Stockholmsalnen, normalen för hela riket,

förfärdigad af jern, är vid ingången inslagen i muren. Salarne, isynnerhet stora rådhusalen, äro utmärkt prydliga, dekoretrade med porträtter och taflor. Under rådhuset äro flera häkten inrättade.

Riddarhustorget omgifves af ansenliga byggnader, och der förena sig flera gator: Myntgatan, Storkyrkobrinken, Stora Nygatan, och den väg som öfver Riddarholmsbron leder till Riddarholmen. Detta torg har i senare tider varit en skådeplats för uppträden, hvilka höra till Svenska folkets bedröfligare minnen. Det var här som den svage konung Adolf Fredrik lät år 1756 sin anhängares och gunstlings, grefve Erik Brahes hufvud falla, för ett brott emot samhällets lagar, men utfördt med hofvets medvetande och för att befrämja dess afsigter. Grefven hade nemligen tillika med några andra adelsmän anlagt en sammansvärjning mot ständerna, och dessa fordrade hans hufvud. Grefve Fersen, som då var landtmarskalk, yrkade isynnerhet dess fullbordan. Gref-

vinnan Brahe begaf sig till landtmarskal-
ken, knäföll för honom i tårar och bad
om nåd för sin make, men förgäfvos. Han
tillika med baronerna Horn och Wrang-
gel och några andra underordnade sam-
mansvurne blefvo afrättade.

En bland de nesligaste domar, som af
Svenska regeringen blifvit fällda, utfördes
här den 23 September 1794. Efter Gu-
staf III:s död, då hertig Carl ryckt till
sig högsta makten, såsom sin brorsons
förmyndare, och denna makt genom or-
densmysteriernas tillhjälp öfvergått till ba-
ron Reuterholm, var det naturligt, att
den mördade konungens vänner skulle
känna missnöje och obelåtenhet. En af
de förnämste bland desse, baron Armfelt,
ryktbar för sina mera lysande och behag-
liga, än stora och gagnande egenskaper,
hade med den älskvärdaste af hofvets
damer, fröken Rudensköld, knutit en för-
bindelse, som både kärlek och gemensam-
ma politiska sympatier gifvo styrka. Un-
der Armfelts vistande i Neapel såsom

Svensk minister, brefvexlade han flitigt med fröken Rudensköld, och de hade uppgjort en plan att förklara den unge konungen myndig eller åtminstone draga hertigen-riksföreståndaren från den despotiska Reuterholms inflytande. Den sednarens förbittring, då man kom planerna på spåren, var utomordentlig, och han lyckades att äfven inblåsa hos hertigen samma hatfulla känslor. Hela förfarandet emot den älskvärda och allmänt värderade fröken bär spår af en sådan hätskhet, att man har skäl för den mening, som också allmänt antages, att hon ådragit sig den furstliga onådens hela tyngd för sin stolthet att vägra fursten hvad hennes hjerta frivilligt skänkte baron Armfelt. Efter en process, vid hvilken hennes brevexling utgjorde enda beviset, och hvori man med den utsöktaste omsorg försökt att uttyda äfven de oskyldigaste uttryck till det värsta, blef hon dömd till schavott och tukthus. Rikskansleren Sparre, som också hörde till hennes domare, ansträngde all sin eftertänka

för att i lagboken och i hennes uppförande finna en anledning att åtminstone kunna dömma henne att slita ett enda par ris, såsom hans egna ord föllo. Dagen efter domens afkunnande, och så bittida på morgonen, att högst få personer voro i rörelse, utfördes fröken ifrån häktet. Hon var hvitklädd, med det långa håret utslaget, och en dödlig blekhet betäckte hennes sköna ansigte. Med barbariskt förfinad grymhet hade man tvingat hennes egen bror, som var officer vid gardet, att föra befalet öfver den piket, som bevakade schavotten. Knappt hade fröken Rudensköld blifvit ledd uppför trapporna till schavotten, förrän hon föll afsvimmad. Hennes bror förlorade medvetandet, och för hela lifstiden sitt sinneslugn. Man vågade icke verkställa den förnedrande domen på den afsvimmade, utan hon återfördes till häktet, der hon, så snart hon återvann sansningen, visade samma själsstorhet och frimodighet, som

hon röjt under hela den plågsamma rättegången.

Men icke blott en konungs feghet har här spillt blod, och en furstes hat förspillt en undersåtes ära, utan det uppretade folkets raseri har också här mättat sig på ett blodigt offer. Riksmarskalken Axel Fersen tillsatte lifvet på den plats, der hans faders stränghet utkräft Brahes blod. Det var den 20 Juni 1810. Den på Qvidinge bed i Skåne hastigt aflidne kronprinsen Carl Augusts lik skulle föras till Stockholm. Det hade öfver natten stått i Salems kyrka, och möttes om morgonen af den lysande svit, som skulle följa det till slottet. Främst, nästefter en afdelning trupper, åkte i processionen riksmarskalken, i sin lysande uniform, uti en rikt prydd galavagn, dragen af sex hvita hästar. Det tycktes som den rike magnaten i sin prakt velat häna det upprörda folkets djupa sorg öfver sin älskade furstes död. Att en komplott var uppgjord emot den stränge aristokratens lif, röjde

sig genom hela utförandet af dess plan. På flera krogar och näringsställen hade penningar blifvit insatta till fri traktering för de lägre folkklasserna, dem man dessutom oroat och uppretat genom berättelsen, att prinsen blifvit förgiftad på Fersens och andras tillställning. Redan då liktåget kom öfver Röda slussen, begynte den omgifvande folkhopen att ropa efter stenar. Grefve Fersen hade blifvit varnad genom en anonym biljett om morgonen, och hade nu kunnat undkomma; men han tycktes endast akta på sin pligt. Stolt, men alltmera bleknande, lutade han sig i hörnet af den genomskinliga vagnen, som långsamt framskred genom den alltvildare sorlande folkmassan. Midtpå Stora Nygatan krossades det första vagnslünstret af en specieriksdaler. Därefter följde en skur af stenar, vedträd, käppar, paraplyer och andra vapen, som ögonblicket gaf i handen. En vaktmästare Hultgren egde det hus, som just vid Stora Nygatans mynning mot Riddarhustorget ligger midt-

emot Bergstralska huset. Der hölls då ett frukostställe en trappa upp. Då grefven märkte, att hans lif var i yttersta fara, sprang han här ur vagnen och tog sin tillflykt till Hultgrens. Han var redan sårad och hade förlorat hatten. Då han undflydde, stötte hans fiender efter honom med käppar och paraplyer. Generalmajoren Silfversparre lät bevaka huset med dragoner, och sökte med vänligt tal förmå folket att skingra sig. Men med vilda skri utfordrade folkhopen »kronprinsens mördare». Silfversparre begaf sig in i huset, för att rädda den olycklige. Men folket inträngde med honom. Från en obebakad ingång i Gråmunkegränd hade en flock inträngt i huset. Den kammare, der Fersen gömt sig, uppbröts, och de förbittrade instörtade. Han knäppte händerna tillsammans, bad om nåd, och försäkrade, att han var oskyldig. Men hans böner och försäkringar bemöttes endast med förnyade hotelser. Grosshandlaren Lexow ryckte ordenstecknen, värjan och

manteln från honom, och kastade dem ut genom fönstret. Folket emottog dem med vildt skri och slet dem i stycken. Silfversparre erbjöd då folket att föra grefven i fängelse och låta lagligen undersöka hans brott. Åtföljd af honom och en löjtnant Hammarsköld begaf sig Fersen, blodig och vanställd, utför trapporna för att föras till Rådhuset. De uppställda trupperna stodo, på sina officerares befallning, orörliga och betraktade skåde-spelet. Så snart grefven nedkom på gatan, rycktes han af den vilda folkmassan lös från sina följeslagare, släpades vid håret, sparkades och blef slagen med knytnäfvar och käppar. De, som närmast omgäfvö honom, voro klädda i sjömanskläder; men af deras fina linne slutade man, att de voro förklädda. Grefven släpades fram till Rådstugutrappan, och skulle der införas i häktet. Men då hans gestalt blef synlig på trappan, upphäfdes förnyade skrän. Hans fiender grepo honom åter och ryckte alla kläderna från honom.

Alldeles naken framsläpades han till Gustaf I:s staty, der han, redan döende, under grymma marter, upplyftades och nedsläpptes mot gatstenarna. En sprang upp på hans bröst och trampade det med klackarna. Slutligen uppgaf han andan. Men äfven mot den döda kroppen fortfor böpens ursinniga misshandling. Efter en stund infunno sig några stadstjenare med en politi-likkista, i hvilken liket kastades och inbars under Rådstugan i det rum, der sjelfspillingars och döda fängars lik läggas innan de föras till begrafning. Så snart mordet på grefven var fullbordadt, försvunno de förklädda, som syntes ledare för anslaget. Men den upprörda folkmassan stormade omkring att söka offer för sitt raseri. Det furstliga liket hade, utan uppehåll af det Fersiska uppträdet, blifvit fördt till sitt paradrum i slottet. Derutanföre igenkändes furstens läkare, en Italienare vid namn Rossi, och det var med möda som han lyckades undkomma inom den kungliga borgen. Grefve Fer-

sens syster, grefvinnan Piper, hvilka de ursinniga också sökte, undkom, förklädd, på en båt till Waxholmen. De generaler, som sökte tilltala folket, blefvo öfverfallna med ovet, och sjelfva den eljest högaktade general Adlercreutz erhöll käpprapp. Äntligen, på eftermiddagen, satte regeringen trupper i rörelse, kanoner planterades på Norrbro, och andra riktades utför Storkyrkobrinken emot Riddarhus-torget. Men folket fortfor att sorla och hota. Många framträdde emot kanonerna och uppmanade militären att skjuta, om de vågade. Slutligen gafs eld. Med kartescher sopades hela Styrkyrkobrinken, och piketer till häst redo omkring gatorna. Men oaktadt nederlaget, tycktes folket ännu icke vilja gifva vika, isynnerhet då natten inbröt. Men ett starkt regn verkade hvad truppernas eld icke förmådde. Antalet af döda och sårade blef aldrig utredt.

Midtframför Sveriges Riddarhus föreföll

sålunda det uppträdde, då dess mest lysande ledamot föll ett offer för folkkyran, men också hämnades af regeringen med ett icke obetydligt nederlag på de förvillade.

Riddarholmsbron leder öfver den kanal, som skiljer Riddarholmen från sjelfva staden. Denna bro blef 1784 färdig, och innehåller en inskrift på den södra sidan, som tillkännager, att den egnades åt Gustaf III vid hans lyckliga hemkomst från sin Italienska resa. Platsen framför bron har blifvit så utvidgad, isynnerhet sedan den fordna kyrkogården planerades och dermed förenades, att den nu utgör ett vidsträckt torg. Här, till venster, reser sig den för hvarje Svensk bekanta

RIDDARHOLMSKYRKAN. Byggd under konung Erik XIV:s regering och färdig under Johan III:s, har den likväl redan genom reparationer och tillhyggnader blifvit mycket förändrad. Sedan kyrkan den 10 Augusti 1694 blifvit träffad af åskan tvenne gånger inom en fjerdedels timma, just

under sjelfva gudstjensten, iståndsattes det skadade tornet ånyo, och år 1700 uppsatte kopparslagaren Palm tuppen på dess spets. Den oförskräckte kopparslagaren hade låtit binda tuppen på sin rygg, hade en vin-butelj och ett par glas i fickan samt ett par pistoler i bältet. Till öfversta spetsen klättrade han, sedan han utkommit genom den såkallade stormluckan, utanpå tornet på de der utstående spikarna. Han satte sig gränsle öfver korset, uppsatte tuppen på sitt rum, drack konungens och rikets skål samt nedkastade glasen, af hvilka det ena nedkom oskadadt. Derefte afsköt han sina pistoler och nedsteg lyckligt.

Den 28 Juli 1835 nedslog åskan ånyo i tornet. Det fortfor att sakta ryka ett helt dygn, utan att elden syntes utbrista. De arbetande hemskickades, emedan det stora antalet icke kunde användas på en punkt, der icke ens en enda person kunde åtkomma glöden. Slutligen öppnades kopparbeklädningen på åtskilliga ställen,

på det man lättare utifrån kunde åtkomma elden. Men i stället gaf ett vindkast näring åt lågorna. De bröto med liflighet ut under tornspetsen, och larmtrumman måste gå. En ofantlig folkskara samlades på Ridderhustorget och Munkbron, för att betrakta det på en gång sublima och förfärliga skådespelet. En ställning hade blifvit uppsatt utanför tornet från den högsta gluggen, och en man syntes på densamma just då på en gång den brinnande spetsen med sitt förgyllda kors och tupp nedstörtade tätt invid honom. Straxt derefter började röken från det afbrutna tornet att ökas. De förut mörka kopparplåtarna begynte alltmera rodna af glöden innanföre. Med oupphörligt verkande kraft nedträngde lågorna, och hela tornet liknade en jättehög masugnspipa. Vid tornuret afsprängdes kopparen af hettan, så att de brinnande bjelkarna der blottades, medan massan ofvanföre ännu sammanhölls af sin glödande kopparbeklädning, ur hvars fogningar här och der små, ofta be-

synnerligt färgade lågor framstucko. Efter några minuter, fulla af väntan, nedstörtade på en gång hela massan med doft brak. Klockorna smälte och nedföllu genom tornhvalfvet. Nu begynte rök framtränga ur det mindre tornet midtöfver choret. Sjelfva takets kopparplåtar antogo en alltmera högröd glödande färg. Det sjönk tillsammans, och tornet öfver choret störtade deröfver. Det Gustavianiska chorets vackra torn höjde ännu stolt sin spira öfver de härjande lågorna. Men äfven ur fogningarna af dess kopparbeklädning framstucko små lågor. Liksom kransar af färgade lampor slingrade de sig omkring den prydliga kupolen öfver hjeltekonungens lik. De små flammorna smälte alltmera tillsammans, och elden antog en egen⁴ grön färg. Slutligen vacklade spiran, men den föll åt ingen sida, utan hela den lysande kupolen sjönk tillsammans på sin egen grundval. Chorets hvalf, liksom hela kyrkans, trotsade likväl eldens makt, och qvarstodo, så att hela hel-